

Intervju s Ivanom Đerđ, majkom za 5+

Bila je to ljubav na prvi pogled

Ivana Đerđ (38) radi kao računovotkinja u OŠ „Sesvetski Kraljevec“. Diplomiranu ekonomisticu, rođenu u Prijedoru u BiH, život je u ratno vrijeme doveo u Zagreb, točnije u Sesvete. U Sesvetama je prije 12 godina zasnovala svoju obitelj. Iako živi život prosječne obiteljske žene, njezina je obitelj po nečemu posebna. Upravo ta posebnost razlog je našega razgovora.

Ivana, po čemu se Vaša obitelj razlikuje od drugih?

Moju obitelj čine suprug Mario i petorica dječaka: Borna (15), Lovro (14), Ivan Aleksandar (13), Niko (12) i Leon (8). Od većine se obitelji razlikujemo samo po tome što moja petorica dječaka nisu naša biološka djeca, nego smo ih posvojili. Upravo zbog tih težih životnih početaka naša se djeca, a onda i mi, bavimo rješavanjem zahtjevnijih problema uzrokovanih nekim traumama koje možda većina druge djece nema. Moramo pronaći način da zaliječimo tu vrstu rana, a drugo je sve isto kao i u drugim obiteljima.

Zašto ste se odlučili na posvajanje, i to petorice dječaka?

Suprug i ja bili smo bolesni, no uvijek smo željeli veliku obitelj. Nismo nikada imali negativno mišljenje o posvajanju niti smo ga isključivali kao mogućnost, no nismo ga ni planirali jer smo se liječili i nadali se biološkoj djeci i velikoj obitelji. Kada smo shvatili da biološkim putem nećemo dobiti djecu, počeli smo proces posvajanja. Ispočetka smo željeli mlađu djecu i ne više od troje, no kad su nas nazvali iz Centra i rekli da imaju za nas petero dječaka i kad smo ih ugledali, to je bila ljubav na prvi pogled. Više nije bilo dvojbi.

Je li Vas bilo strah te vrste roditeljstva? Što Vam je bilo najteže?

Strah nismo osjećali ni suprug ni ja, no nismo očekivali da je sve to toliko zahtjevno. Naši su dečki već bili veći, petorica ih je i definirani su samim time kao „teže posvojiva djeca“. Najveći problem je bila njihova prošlost iz koje su donijeli svoje rane. No, malo-pomalo, oni su se otvarali i probleme rješavamo korak po korak. Potičemo ih uvijek da razgovaraju i o svojoj prošlosti, da je prihvate kao dio sebe i da ih ona ne određuje kao osobe. Jedan je od njih malo zatvoreniji, no u principu često razgovaramo o svemu i vrlo su otvoreni.

Kako je reagirala okolina na Vašu odluku? Je li više pažnje izazvao sam proces usvajanja ili broj djece?

Okolina je prvo bila u šoku i zbog posvojenja i zbog broja, a zanimalo ih je sve i svašta. Neki su čak o mužu i meni govorili: „Ili su toliko bogati ili ljudi!“ S obzirom na to da nismo bogati, ostaje ovo drugo. (*smijeh*) Osim ružnih komentara tipa „Što im je to trebalo“, stekli smo i neke nove prekrasne prijatelje i doživjeli predivne situacije. S ljudima koji nisu mogli prihvatiti naš način života i dječicu jednostavno više nemamo doticaj.

OTVORITI SRCE ZA DIJETE

Kako su se Vaša djeca prilagodila na tu veliku životnu promjenu?

Naša su djeca jedva čekala promijeniti svoju životnu okolinu. Čim su došli, raspametili su se od sreće. Prvi problemi nastali su zbog zadirkivanja druge djece. Pretpostavljam da djeca govore ono što čuju od roditelja, tako da djecu ne osuđujem. Sve što je drukčije od uobičajenoga kod mnogih izaziva negativne reakcije. Moji dečki su samo željeli biti kao i ostali. Kao većina tinejdžera, žele se uklopiti u društvo i ni po čemu se ne isticati, no nije uvijek bilo lako, ljudi su jednostavno znatiželjni i imaju o svemu mišljenje. No, sve u svemu, na kraju su se izvrsno prilagodili i sad je sve u redu.

Ovih se dana u medijima puno govori o posvajanju djece iz Konga. Što mislite o takvome posvajanju?

Podržavam svaku vrstu posvajanja jer svako dijete treba obitelj i dom, no osobno sam bila i još uvijek sam više usmjerena na djecu koja su nam bliže. U Hrvatskoj ih ima puno kojima trebaju roditelji. Nije me zanimalo posvajanje djece iz drugih zemalja, iako smo bili zainteresirani za djecu svih nacionalnosti. To nam nije igralo nikakvu ulogu.

U Hrvatskoj se često čuje kako je jako teško posvojiti dijete. Je li Vaš postupak posvajanja bio težak i dug?

S jedne strane, proces je ponekad dugotrajan, no postoji i druga činjenica, a to je da posvojitelji nisu uvijek otvoreni za svu djecu. Razumijem ih jer sam i sama na početku bila usredotočena na male bebe i nisam odstupala od takvoga razmišljanja. S vremenom mi se pogled mijenjao, a time i povećavale šanse za dijete. Bitno je otvoriti srce za dijete, a ne svoje

definicije djeteta. Kad smo otvorili svoja srca za svu djecu, suprug i ja završili smo proces za devet mjeseci. Dalje, bilo nam je nedopustivo, čak to smatram i nehumanim, da se braća razdvajaju. Kad smo prihvatili sve opcije, išlo je lakše. Zaljubili smo se u svoje dečke bez obzira što sam u početku mislila da želimo manju djecu.

SVAKO JE DIJETE BOŽJI DAR

Neki misle da je posvajanje djece plemenitije od rađanja. Što mislite o toj tvrdnji?

Mislím da je svako dijete Božji dar i način na koji smo ga dobili meni je nevažan. Čak bi se možda moglo govoriti i o svojevrsnoj sebičnosti jer, primjerice, nisam prolazila tegobe trudnoća i poroda. Sve se mi majke prije svega želimo ostvariti kao majke. Ostvarujemo ustvari svoju želju za majčinstvom, a ne želju djeteta da bude rođeno. Moji dečki su meni obogatili život na svakom području i ne smatram se zbog toga plemenitom. Moj muž i ja nismo bili potpuni bez naše djece. Oni su mene ispunili i kao ženu i kao majku i kao osobu. Natopili su ljubavlju sve rane moga života. Beskrajno sam Bogu na njima zahvalna.

Što Vam je najvažnije kod Vaše djece i kakvu im budućnost želite?

Samo neka budu živi i zdravi, poštenu obiteljski ljudi. Voljela bih to vidjeti u budućnosti i znati da smo muž Mario i ja pridonijeli stvaranju petorice kompletnih ljudi, bez obzira na njihov ružan početak. Obrazovanje smatram važnim, ali važnije mi je da se u svojim poslovima, koji god budu, maksimalno trude i pošteno si osiguravaju egzistenciju. Ođgajamo dečke u vjerskome duhu jer smo vjernici. Vrlo brzo nakon dolaska u obitelj oni su sami izrazili želju da se krste. To smo ubrzo i učinili. Ne znam otkuda je došla ta njihova potreba za Bogom, no sretna sam jer i sama mislim da je to pravi put i da cijelu ovu našu priču Bog i vodi.

Je li zahtjevno biti zaposlena majka petorice tinejdžera?

Imam predivnog supruga koji obavi većinu obveza, tako da nije toliko zahtjevno. Moj muž ne očekuje kod kuće sve skuhanu, opranu i pospremljenu, nego sve to radi i on. Zbog toga sam jako sretna. Vikend je moje vrijeme za kuhanje i tome se svi veselimo, pogotovo dečki jer rado i sudjeluju u tome.

Što radite kad ništa ne radite?

Pokušavam biti što više s obitelji, najviše u prirodi, ali i s društvom. Dodemo u goste i napunimo cijelu kuću. *(smijeh)*

Da možete, što biste promijenili u svojoj obiteljskoj priči?

Danas sigurno ne bih išla na iscrpljujuća liječenja. Bila sam previše fokusirana samo na bolest, što je negativno utjecalo na moje opće stanje. Od silne boli i suza nisam jasno vidjela da me čeka ljepša budućnost od one koju nisam mogla ni zamisliti. Danas mojoj sreći nema kraja. Ne žalim ni za čim drugim, sve je vrijedilo truda. Zaista uživam sa svojim srčecima i veselim se snahama i unucima u budućnosti. *(smijeh)*

Ivana i njezina obitelj, Sesvete, 2022.

